

ДУРДИНЕЦЬ Петро Петрович

**Інженер-технолог, інженер-механік.
Академік Лісівничої академії наук України,
кандидат економічних наук**

**Випускник лісоінженерного факультету (1953) та
факультету механічної обробки деревини (1960)**

Народився 9 серпня 1930 р. у с. Ромочевиця тодішньої Чехословацької республіки (нині — Мукачівський район Закарпатської області) в родині землеробів. Середню освіту здобував упродовж 12 років за режимів Чехословацького, Угорського та Радянського: п'ять років навчався в народній школі у рідному селі, чотири — в Королівській державній угро-руській гімназії м. Мукачево і три — в середній школі імені О. С. Пушкіна м. Мукачево.

Із 1948 р. Петро Петрович навчався у Львівському лісо-технічному інституті: у 1948–1953 рр. — стаціонарно на лісоінженерному факультеті, в 1955–1969 рр. — заочно на факультеті механічної обробки деревини. Крім того, в 1973–1975 рр. П. П. Дурдинець здобував освіту в Києві, на вечірньому відділенні факультету керівних кадрів з управління народного господарства Інституту марксизму-ленінізму, а в 1975 р. — у Московському інституті народного господарства на відділенні математичних засобів і методів управління та організації народного господарства.

Попри неофіційне «табу» щодо проведення наукової роботи на здобуття вченого ступеня для керівників республіканського рівня, у 1970 р. Петро Петрович, ризикуючи втратити роботу, захистив дисертацію в Ленінградській лісотехнічній академії ім. С. М. Кірова. Він є автором понад 100 друкованих робіт, зокрема монографії «Виробництво і споживання меблів», двох довідників та 25 науково-виробничих видань, серед яких «Напрямки розвитку лісового господарства, лісової та деревообробної промисловості», «Проблеми лісового комплексу», «Проблеми в структурі управління лісовим господарством, лісовою і деревообробною промисловістю», «Деякі форми об'єктивного закону розвитку і оновлення форм організації виробництва», «Лісова економіка та окремі шляхи підвищення ефективності лісогосподарського виробництва» (у співавторстві) та ін.

Трудову діяльність Петро Дурдинець розпочав у 1953 р. в м. Мукачево на меблевому комбінаті, де пройшов шлях від майстра до головного інженера. В 1958 р. був призначений першим директором-організатором філіалу Українського державного інституту з проектування меблів і столярних виробів та удосконалення їх виробництва «Укрдіпромеблі». За три роки з «нуля» створив організацію, де працювали понад 130 осіб, з них 80% — із вищою спеціальною освітою, досліду майстерню з виготовлення меблевих виробів.

У 1960 р. П. П. Дурдинець був переведений у столицю України до Укргосплану, де упродовж п'яти років пра-

цював на посадах головного інженера та начальника головного управління лісової та деревообробної промисловості (що відповідає посадам заступника та першого заступника міністра). З 1965 р., після реорганізації раднаргоспів у систему галузевих міністерств, Петро Петрович понад 20 років працював заступником міністра, зокрема упродовж останніх шести років — першим. Наприкінці 1986 р. як висококваліфікований фахівець був переведений начальником відділу економіки лісового господарства і розвитку лісової промисловості до Держплану України. До виходу на пенсію в 1992 р. був також членом планового комітету. На громадських засадах працював викладачем спецдисциплін у професійному училищі м. Мукачево, понад 25 років був головою правління Науково-технічного товариства деревообробної та паперової промисловості України, понад 10 років очолював галузевий журнал «Лісове господарство, лісова і деревообробна промисловість України». Є почесним головою ветеранів галузі, які у повоєнні часи брали участь у створенні та розбудові лісового комплексу України, керуючись почуттям відповідальності та відданості справі.

У 1961 р. П. П. Дурдинець був членом урядової комісії з вивчення на місцях правильності прийнятої постанови Уряду про підпорядкування лісових структур Закарпатської, Івано-Франківської і Чернівецької областей Станіславському раднаргоспу. Робота в комісії, членами якої були справжні «зубри» галузі з різними поглядами, стала великою життєвою школою. Він заслужено пишається тим, що безпосередньо сприяв створенню унікальних комплексних лісових підприємств у Карпатах. Понад 30 років лісокомбінати були навчальним полігоном, взірцем господарської діяльності з ведення лісового господарства, комплексного використання лісосировини та дарів лісу, організації випуску високоякісної продукції. В 1975 і 1985 рр. уряди України та СРСР прийняли постанову щодо поширення накопиченого в Карпатах досвіду на теренах Союзу. Розквіт лісової, деревообробної, целюлозно-паперової промисловості припав на часи, коли Петро Петрович входив до складу вищого керівництва галузі, яка потужно розвивалася. Будувалися нові та реконструювалися наявні підприємства, запроваджувалися новітні технології, налагоджувався випуск нових видів продукції, споруджувалися об'єкти соціально-побутового призначення.

Працюючи в Мініспромі та Держплані, Петро Дурдинець неодноразово доводив, що основною причиною

Петро Петрович із дружиною Ганною Федорівною

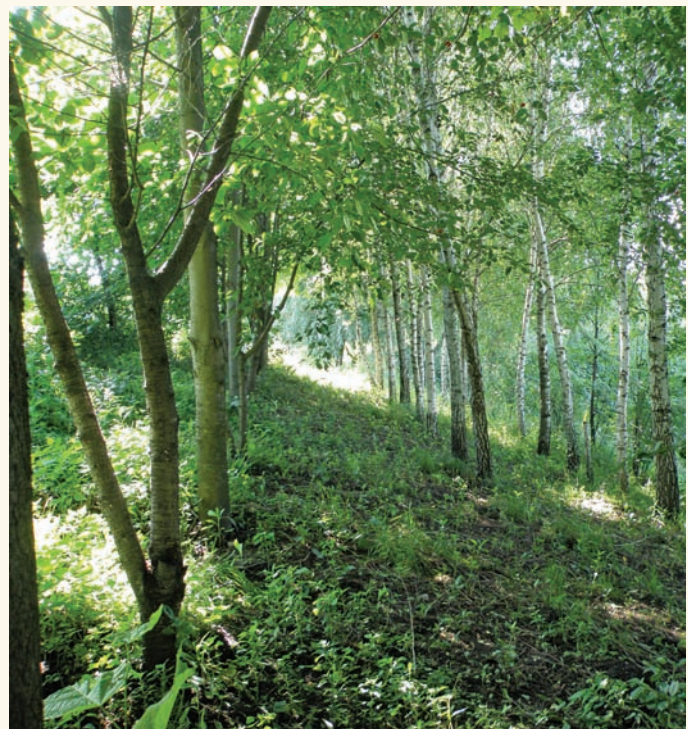
неефективного господарювання в лісах України є відсутність державної незалежної структури управління лісами, в функції якої входили б розробка законодавчих і нормативних актів, показників господарювання в лісах, наукове забезпечення та контроль робіт, впровадження природоохоронних заходів тощо. В 1986–1992 рр. Петру Петровичу вдалося переконати окремих керівників міністерств, відомств і областей, а також структурних підрозділів Держплану в доцільності об'єднання двох близнюків — Мінлісгоспу та Мінліспрому. Довести справу до позитивного результату йому не пощастило, а головне — не вдалося відстояти наявну структуру господарювання в лісах Карпат. Щоб не бути причетним до знищення комплексних господарств у неповні 62 роки 22 червня 1992 р. Петро Дурдинець подав у відставку. Через місяць Кабмін України прийняв постанову, якою дозволив Мінлісгоспу створити в трьох областях управління лісового господарства — підприємницькі державні господарські структури, які проводять комплекс лісгосподарських робіт, лісозаготівлю за всіма видами рубок, а також інтенсивну деревообробку. Петро Петрович вважає, що справжнє державне управління лісами ніколи не допустило б щорічного експорту 3 млн м³ лісових матеріалів у круглому вигляді, виділення дербюджетних коштів на лісгосподарські роботи й використання господарниками земель без належної оцінки.

Петро Петрович користувався повагою та авторитетом не тільки в Україні, а й у відомствах всього СРСР. Йому тричі пропонували посаду заступника міністра галузевого міністерства СРСР, від якої він відмовлявся, останнього разу залишившись в Україні лише за підтримки ЦК Компартії. У серпні 2005 р. у всеукраїнській газеті «Деревообробник» про П. П. Дурдинця висловлювалися колеги, пліч-о-пліч із якими працював багато років. Колишній міністр лісового господарства Василь Байтала писав: «...притаманні Петру Петровичу риси характеру вирізняють його серед побратимів. Екстраординарна фахова орієнтація у поєднанні з наполегливістю у досягненні мети, здається, цю людину зробили недосяжною... Незалежно від різних поглядів... Петро Петрович завжди залишався порядною і обов'язковою людиною, він однаково чуйно ставився до однодумців і опонентів». Ректор Національного лісотехнічного університету Юрій Туниця зауважив: «...на всіх посадах, де завжди сумлінно працював Петро Петрович упродовж

півстоліття і по сьогодні він залишається почесним членом нашого університету». Микола Кондратенко, куратор галузі в Раді Міністрів України: «Працювати і спілкуватись з Петром Петровичем було нелегко, тому що він завжди був вимогливим по роботі до себе, підлеглих і будь-якого співбесідника, незважаючи на посади... Він як особистість має сильний характер і є вольовим керівником». Юрій Дербеньов, колишній генеральний директор «Донецьк-меблі»: «Петро Петрович був не тільки моїм начальником, а, насамперед, мудрим, принциповим, вимогливим керівником... завжди відрізнявся глибокими знаннями і організаторськими здібностями... Простота в спілкуванні з робітниками, почуття гумору викликали у них повагу до нього... Чуйний до друзів, товаришів і підлеглих, людина високої порядності і обов'язковості. З ним я не задумуючись пішов би у розвідку». Володимир Ганцюк, колишній Голова правління ВАТ «Надвірнянський лісокомбінат»: «Збрехати або відійти від проблеми було неможливо. Як фахівець і людина проникливого розуму він швидко визначав джерело проблеми... При зустрічі чи телефонній розмові починає з дотепного жарту, потім запитує як сім'я і, як завжди детально, — розмова про діяльність підприємства і галузі».

Петро Петрович уже 22 роки на пенсії, але проблеми галузі та держави лишаються для нього рідними й болючими. Сьогодні він трудиться в селі, з боєм споглядаючи, як воно вмирає. На згадку про працю в лісовій галузі посадив березовий, кленовий і липовий гаї край городу. Працює над відтворенням історії галузі та родового коріння.

З дружиною Ганною Федорівною розділяють радощі й негаразди вже 57 років. Виховали двох дітей. Син Петро — військовий інженер прикладної математики, к. т. н., полковник запасу. Донька Оксана — лікар-офтальмолог, заслужений лікар України, д. м. н., професор НМУ ім. О. О. Богомольця. Мають чотириох онуків і правнука.

Березовий гай, висаджений Петром Петровичем Дурдинцем